

BAY GABA'NIN DÜĞMELERİ VEYA ZUZUBİ ZUZU

PERVİN ATAMERT

RESİMLEYEN: MİNE ÇAKMAK

Çocukluk dönemi, "Ben kimim?" ve "Beni ben yapan değerler nelere bağlı?" sorularına yanıtların arandığı, benlik algısının temellerinin atıldığı kritik bir süreçtir. Çocuklar, bu büyük ve soyut soruların cevaplarını anlamlandırmak için somut simgelere ihtiyaç duyarlar. İşte bu kitap, Bay Gaba'nın macerası üzerinden öz-değerin gerçek kaynağına dair bizi derin bir yolculuğa götürüyor.

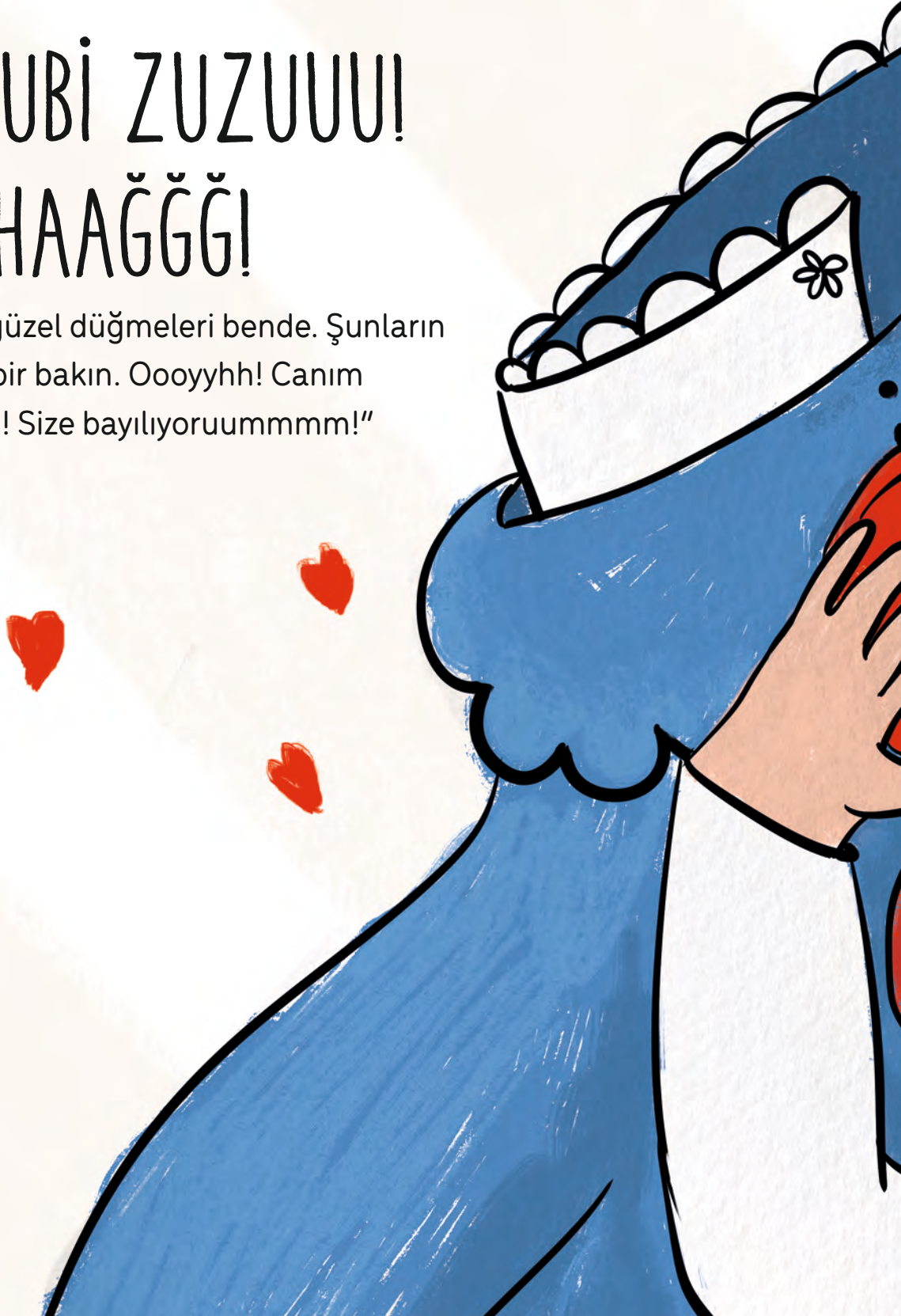
Hikâye dış dünyaya, alkışlara ve maddi varlıklara bağlanan kibrin, insanın gerçek benliğini nasıl gölgeleyebileceğini harika bir şekilde somutlaştırıyor. Bay Gaba ve Bay Gobo'nun yaşadıkları üzerinden kibrin bizi nasıl kör edebileceğini, empatiyi nasıl köreltebileceğini ve hatta bu döngünün nasıl kolayca el değiştirebileceğini görüyoruz. Tüm bu "şişirmelerin" arasında ise Bilge Guguri, sağduyunun ve gözlemci zihnin sesi olarak bize sesleniyor; bizi gerçeklerden uzaklaştıran her türlü parıltıyı yeniden sorguluyor.

Ben bu hikâyeyi okurken büyük bir keyif aldım ve açıkçası kendi içime dönüp bakma ihtiyacı hissettim. Unutmamalıyız ki çocuklar, dünyayı ve kendilerini en çok biz yetişkinleri gözlemleyerek tanırlar; yani bizden 'görerek' öğrenirler. Bu yüzden çocuk kitapları sadece çocuklar için değil, bizim de kendi duygu ve davranışlarımıza ayna tutmamız için kıymetli birer fırsattır. Sayfaları çevirirken karakterlerin hisleri üzerine minik sohbetler etmek ve onlara merak uyandıran sorular sormak hem onların gelişimini desteklemek hem de bizim bu duyguları onlara nasıl yansıttığımızı fark etmek için harika bir yoldur. Çocuklarımızın benlik algısını şekillendiren o temel duyguların bizdeki yansımalarını fark etmek, onlara doğru rehberlik etmemize yardımcı olur. Umarım bu eğlenceli yolculukta siz de çocuğunuzla birlikte keşfetmenin, gelişmenin ve öğrenmenin tadını çıkarırsınız.

Uzman Psikolog Ceren Boynuk

“ZUZUBİ ZUZUUU!
HAHAHAĞĞĞ!

Ülkenin en güzel düğmeleri bende. Şunların güzelliğine bir bakın. Oooyyhh! Canım düğmelerim! Size bayılıyorrummm!”

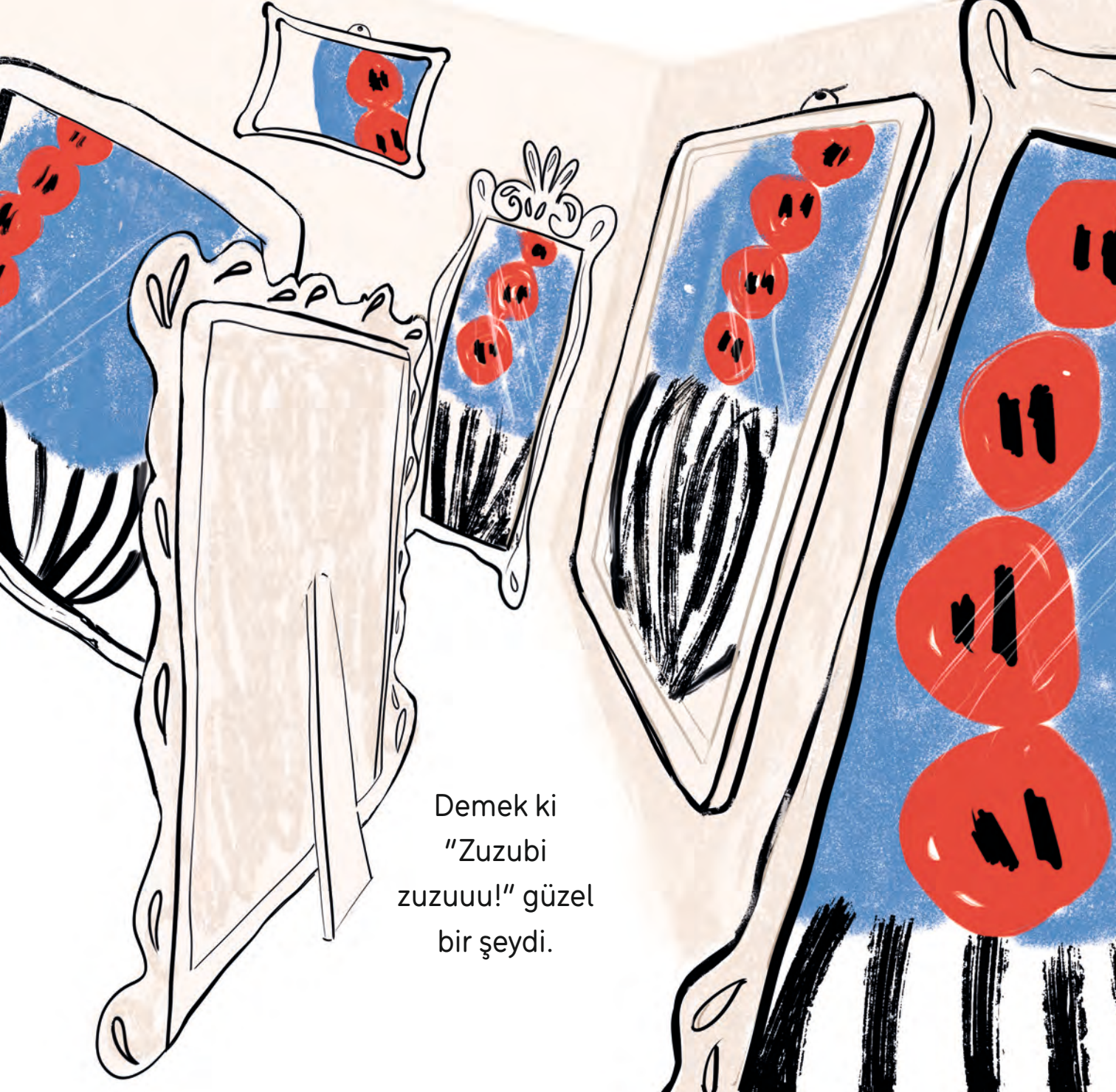
Bay Gaba gerçekten de kendine muhteşem düğmeleri olan bir ceket diktirmişti. Onlara bakmaya doyamıyordu. Bunun için de tüm evini aynayla kaplatmıştı. Bir sağdan, bir soldan, bir önden, bir arkadan, bazen aşağıdan, ara sıra da yukarıdan kendini izliyordu.

Böyle keyfi yerinde olduđu her zaman söze

“ZUZUBİ ZUZUUU!”

diye başlardı.

Demek ki
“Zuzubi
zuzuuu!” güzel
bir şeydi.

Belki de değildi. Çünkü Bay Gaba'nın guguklu saati Guguri, bu ses-
ten hiç hoşlanmıyordu. Her saat başı yuvasından çıkarken, bunu
duymamak için kulaklarını tıkıyordu. Guguri; kimleri kimleri, neleri
neleri görmüş, çok bilge, azıcık huysuz, biraz da tüysüz bir kuştur.
Bir zaman kutusunun içinde yaşıyordu. Bugünü de geçmiş de ge-
leceği de görüyor, kimse farkında olmasa da o her şeyi duyuyordu.
Gördüklerini insanlara anlatıyor, yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama
maalesef insanlar ona pek kulak asmıyordu. Böyle olunca da Guguri
homurdanmaya başlıyor, sevimli gagasını titretiyor, gözleri fır fır
dönüyordu. Sonunda da sıkılıyor, **"Eeeh, siz bilirsiniz..."** diyerek
zaman kutusuna geri giriyordu.

